

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִקְצֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק כ"ב

קונטרס 172

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

שמעון, ואצבעות
 זקפו למעלה,
 ונכנסו בשדה בין
 העצים וישבו. קם
 רבי שמעון והתפלל
 תפלתו, ישב בתוכם
 ואמר, כל אחד
 ישם ידו בחזקו.
 שמו ידיהם, ולקח
 אותם. פתח ואמר,
 (דברים כז) ארור האיש
 אשר יעשה פסל
 ומסכה [וגו']
 מעשה ידי חרש
 ושם בסתר וענו כל
 העם ואמרו אמן.
 פתח רבי שמעון
 ואמר, עת לעשות
 לה', מדוע עת
 לעשות לה? משום

ביני אילני ויתבנו. קם רבי שמעון וצלי
 צלותיה, יתיב בגווייהו ואמר, כל חד
 ישוי ידוי בתוקפוי. שווי ידיהו, ונסיב
 לון פתח ואמר (דברים כז) ארור האיש
 אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי
 חרש (ד' קכ"ח ע"א) ושם בסתר וענו
 (ס"א כל העם) בלם ואמרו אמן.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיט)
 עת לעשות ליי, אמאי עת
 לעשות ליי. משום דהפרו תורתך.
 מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא.
 דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד

ספר נפלאות הזוהר

א) ספר הזוהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא.
 והמשפילים זיהירו פזר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין פזר דא, דאקרי ספר
 הזוהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד
 מעיר, ושנים ממשפחה. יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו". ודא
 אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא).

ועל זה אמר הרמח"ל דלמוד הזוהר הקדוש הוא כ"תיבת נח".

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הפרו תורתך. מה
זה הפרו תורתך?
תורה שלמעלה
שהיא מתבטלת אם
לא יעשה בתקוני
זה. ולעתיק הימים
נאמר. כתוב (דברים לג)
אשרך ישראל מי
כמוך, וכתוב (שמות טו)
מי כמוך באלים ה'.
קרא לרבי אלעזר
בנו, הושיבו לפניו,
ולרבי אבא מצד
אחר, ואמר, אנו
כלל הכל. עד עכשו
התתקנו העומדים.
שתקו. שמעו קול,
וארכבותיהם נקשו
זה לזה. איזה קול?
קול של כנפיה העליונה שמתכנסים.

בְּתַקוּנֵי (ס"א שְׁמַא) דָּא. וְלַעֲתִיק יוּמִין
אֲתָמַר. כְּתִיב (דברים לג) אֲשֶׁרֶךְ יִשְׂרָאֵל
מִי כְמוֹךְ. וְכְתִיב, (שמות טו) מִי כְמוֹךְ
בְּאֱלִים יי.

קָרָא לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, אוֹתְבִיה
קַמִּיה, וְלְרַבִּי אַבָּא מִסְטְרָא
אַחְרָא, וְאָמַר אָנּוּ כָּלְלָא דְכוּלָּא. עַד
הִשְׁתָּא אֲתַתְּקֵנוּ קַיִימִין. אֲשַׁתִּיקוּ,
שְׁמַעֵי קָלָא, וְאַרְכְּבוּתֵי דָּא לְדָא נְקִשׁוּ.
מַאי קָלָא. קָלָא דְכְּנוּפִיָּא עֲלָאָה
דְּמַתְכְּנִפִי.

ספר נפלאות הזוהר

ה) הגאולה העתידה לא תהיה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, ואשרי הזוכה בה"
דברי השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזוהר היה עתיד להיות גנוז
וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים
יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו,
וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל,
כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח

דַּעֲלָמָא, דְּכָתִיב, (משלי י) וְצַדִּיק יִסֹּד עוֹלָם. וְעַרְ דָּא קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא לֹא גַלִּי שְׁמִיָּה קַדִּישָׁא, בַּר לְיִשְׂרָאֵל בַּלְחֻדוּי, דְּאִינוּן חוֹלֵק עַדְבִּיָּה וְאַחַסְנַתִּיָּה. וְעֵלְמָא פְּלִיג לִיָּה קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמַמְנָן תְּרִיסִין, וְהָא אַתְמַר. דְּכָתִיב, (דברים לב) בַּהֲנַחֵל עֲלִיוֹן גּוֹיִם וְגו'. וְכָתִיב, פִּי חֵלֶק יִי עֲמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִילי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיִיא, תְּנוּהֵנָּא עַל הָאֵי דְקָאֻמַר שְׁלֵמָה, כָּל מַלּוּי (מילין) סְתִימִין וְלֹא אַתְיִידְעוּן, דְּהָא קַהֲלַת סְתִים (מילין) סְתִימִין. פְּתַח וְאָמַר, (קהלת א) כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא תִשְׁבַּע עֵין לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֹא אֶזְן מִשְׁמוֹעַ. כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים, וְכִי כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים אִינוּן לְמַלְלָא, דְקָאֻמַר לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר. וְלֹא תִשְׁבַּע עֵין לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֹא אֶזְן מִשְׁמוֹעַ, מֵאֵי טַעְמָא אֵלִין. אֲלֵא בְּגִין דְתִרִין מְנַהוּן, וְאִינוּן עֵינִין וְאוּדְנִין, לֹא קִיִּימִין בְּרִשׁוּתִיָּה דְבַר נֶשׁ, וְפּוֹמָא אִיהוּ בְּרִשׁוּתִיָּה. וְכָל (מח) אֵלִין תֵּלַת לֹא יְכַלִּין לֹא שְׁלָמָא כְּלָא, וְלֹא דְבָקָא כְּלָא.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, הֵכִי הוּא, דְדַבּוּרָא דְבַר נֶשׁ לֹא יְכִיל לְמַלְלָא, וְעֵינִין לְמַחְמִי, וְאוּדְנִין לְמִשְׁמַע, וְאִין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשְּׁמַשׁ. וְתָא חֲזִי, אֲפִילוּ בְרִיין וְקַסְטֹרִין, דְעֵבַד קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא תַּחַת הַשְּׁמַשׁ, לֹא יְכַלִּין לְמַלְלָא כָּל מַלִּין דְעֵלְמָא, וְעֵינָא לֹא יְכִיל (ד) לְמַשְׁלַט וְלְמַחְמִי, וְאוּדְנָא לְמִשְׁמַע. וּבְגִין כֵּן שְׁלֵמָה דְהוּא יָדַע כָּל מְלָה, הָוָה אָמַר דָּא.

וְהָא חֲזִי, כָּל עוֹבְדִין דְעֵלְמָא, בְּכַמְהָ קַסְטֹרִין תַּלְיִין, וְכָל בְּנֵי עֵלְמָא לֹא יָדְעִין, וְלֹא מִשְׁגִּיחִין עַל מַה קִּיִּימֵי בְעֵלְמָא,

וְצַדִּיק יִסֹּד עוֹלָם. וְעַרְ כֵּן הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לֹא גִלָּה אֶת שְׁמוֹ הַקְדוּשׁ, בַּךְ לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, שְׁהֵם חֵלֶק גּוֹרְלוֹ וְנַחֲלָתוֹ, וְאֵת הָעוֹלָם חֵלֶק הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְמַמְנִים מְגַנִּים, וְהֵנָּה נִתְבָּאָר, שְׁכַתּוֹב (דברים לב) בַּהֲנַחֵל עֲלִיוֹן גּוֹיִם וְגו', וְכַתּוֹב פִּי חֵלֶק ה' עֲמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הֵיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְפָּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיִיא, תַּמְנֵי עַל זֶה שְׂאֻמַר שְׁלֵמָה, כָּל הַדְּבָרִים (המלים) סְתוּמִים וְלֹא נוֹדְעִים, שְׁהֵי קַהֲלַת סְתוּם (המלים) הַסְתוּמִים.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת א) כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא תִשְׁבַּע עֵין לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֹא אֶזְן מִשְׁמוֹעַ. כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים, וְכִי כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים הֵם לְדַבּוּר שְׂאֻמַר לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר? וְלֹא תִשְׁבַּע עֵין לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֹא אֶזְן מִשְׁמוֹעַ, מַה הַטַּעַם אֵלָיו? אֲלֵא מִשּׁוּם שְׁשִׁנִּים מְהֵם, וְהֵם הַעֵינִים וְהָאֲזָנִים, לֹא עוֹמְדִים בְּרִשׁוּתוֹ שֶׁל הָאָדָם, וְהַפָּה הוּא בְּרִשׁוּתוֹ, וְכָל (מח) שְׁלִשַׁת הַלָּלוּ לֹא יְכוּלִים לְהַשְׁלִים אֶת הַכֹּל וְלְהַשִּׁיג אֶת הַכֹּל.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כֵּן זֶה, שְׁדַבּוּר שֶׁל אָדָם לֹא יְכוּל לְדַבֵּר, וְהַעֵינִים לְרֵאוֹת וְהָאֲזָנִים לְשִׁמְעַ, וְאִין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשְּׁמַשׁ. וּבֵא רָאָה, אֲפִילוּ בְרִיּוֹת וְרוּחּוֹת שְׁעֵשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא תַּחַת הַשְּׁמַשׁ לֹא יְכוּלִים לְדַבֵּר כָּל דְבָרֵי הָעוֹלָם, וְהַעֵין לֹא יְכוּלָה לְשַׁלַּט וְלְרֵאוֹת וְהָאֲזָן לְשִׁמְעַ. וּמִשּׁוּם כֵּן שְׁלֵמָה שְׁהִיָּה יוֹדַע כָּל דְבַר הִיָּה אֹמַר אֶת זֶה.

וּבֵא וְרָאָה, כָּל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם תַּלְיִים בְּכַמְהָ רוּחּוֹת, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם לֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים

על מה עומדים בעולם, ואפלו שלמה המלך, שהיה חכם מכל בני העולם, לא לכל לעמד בהם. פתח ואמר, (קהלת א) את הפל עשה יפה בעתו גם את העלם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים וגו'. בא ראה, אשרי אותם שמשפדלים בתורה ויודעים להסתפל ברוח (בסוד) של החכמה.

את הפל עשה יפה בעתו - בכל המעשים שעשה הקדוש ברוך הוא בעולם, בכל מעשה ומעשה יש דרגה ממנה על אותו המעשה בעולם, הן לטוב והן לרע. מהם דרגות לימין, ומהם דרגות לשמאל. הולך האדם לימין, אותו המעשה שעשה, אותה הדרגה הממנה [של ימין] לצד ההוא ועושה לו סיוע, וכמה הם שמסיעים לו. הולך אדם לשמאל ועושה מעשיו, אותו המעשה שעשה, היא [דרגת השמאל] הממנה לצד ההוא, ומקטרג לו ומוביל אותו לאותו הצד ומסטה אותו. ומשום כך, אותו המעשה שאדם עושה פראוי, אותו הממנה של צד הימין מסיע לו. וזה הוא בעתו, יפה בעתו, שאותו המעשה מתקשר בעתו פראוי לו.

גם את העלם נתן בלבם - כל העולם וכל מעשי העולם אינם אלא ברצון הלב, כשעולה ברצון [הלב וכשעולה ברצון] האדם. אשרי הצדיקים שמושכים מעשים טובים להיטיב להם ולכל העולם, והם יודעים להתדבק בעת שלום, ובכח הצדקה שעושים למטה הם מושכים אותה הדרגה שנקראת כל, להאיר בעתו.

ואפילו שלמה מלכא, דהוה חכים מכל בני עלמא, לא יכיל לקיימא בהו.

פתח ואמר, (קהלת א) את הפל עשה יפה בעתו גם את העולם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים וגו'. תא חזי, זכאין אינון דמשתדלי באורייתא וידעי לאסתפלא ברוחא (ס"א ברוא) דחכמתא.

את הפל עשה יפה בעתו, כל עובדין דעבד קדשא בריך הוא בעלמא, בכל עובדא ועובדא, אית דרגא ממנא על ההוא עובדא בעלמא, הן לטב הן לביש. מנהון דרגין לימינא, ומנהון דרגין לשמאלא. אזיל בר נש לימינא, ההוא עובדא דעביד, ההוא דרגא ממנא (ס"א דימינא) לההוא סטרא, עביד ליה סיועא, וכמה אינון דמסייעי ליה. אזיל בר נש לשמאלא, ועביד עובדוי, ההוא עובדא דעביד, ממנא (ס"א דרגא דשמאלא) איהו לההוא סטרא, וקא מקטרג ליה, ואוביל ליה לההוא סטרא, ואסטי ליה.

ובגין כך, ההוא עובדא דעביד בר נש פדקא חזי, ההוא ממנא דסטור ימינא קא מסייע ליה. ודא הוא בעתו, יפה בעתו, דההוא עובדא מתקשרא בעתו, פדקא חזי ליה.

גם את העולם נתן בלבם. כל עלמא, וכל עובדוי דעלמא, לאו אינון אלא ברעותא דלבא, פד סליק ברעותא (דלבא, וכד סליק ברעותא) דבר נש. זכאין אינון צדיקיא דאמשיכו עובדין טבין, לאוטבא לון ולכל עלמא, ואינון ידעין לאתדבקא בעת שלום. ובחילא דצדקה דעבדין לתתא, אינון משכין לההוא דרגא דאקרי כל, לאנהרא בעתו.

אוי לרשעים שאין יודעים העת של אותו מעשה ולא משגיחים לעשות מעשיהם בעולם על התקון שצריך לעולם ולתקן המעשה באותה הדרגה שראויה לו. מה הטעם? משום שלא יודעים.

ועל כן נתן הכל ברוצונם של בני האדם, שכתוב מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף. ומשום כך שאותם המעשים לא נעשו לתקן בדרגתם כראוי שיכלל המעשה הזה בדרגה הזו שלא כתקון, אלא כפי רצון האדם.

מה כתוב אחריו? ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמוח ולעשות טוב בחייו. ידעתי כי אין טוב בם, באותם המעשים שלא נעשו כראוי. כי אם לשמוח, בכל מה שיבא עליו ולתת הודאה לקדוש-ברוך-הוא ולעשות טוב בחייו. שהרי אם אותו המעשה גורם לו רע, משום אותה הדרגה שממנה עליו, יש לו לשמח בו ולהודות עליו, שהוא גרם לעצמו, והוא הולך בלי ידיעה כצפור הזו בתוך מלכדת.

וכך זה מנין לנו? שכתוב (שם ט) כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזים במצודה רעה וכצפרים האחוזות בפח כהם ויבקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאום. כי גם לא ידע האדם את עתו, מה זה עתו? של אותו המעשה שעושה, כמו שנאמר את הכל עשה יפה בעתו. ומשום כך הם כצפרים האחוזות בפח. ומשום כך אשרי אותם שמשתדלים בתורה ויודעים דרכי ושבילי התורה של המלך העליון ללכת בה בדרך האמת.

ווי לון לחייבא דלא ידעין עת דההוא עובדא, ולא משגיחין למעבד עובדיהון בעלמא על תקונא דאצטריך ליה לעלמא. ולא תקנא עובדא בההוא דרגא דאתחזי ליה. מאי טעמא, בגין דלא ידעין.

ועל דא אתיהיב פלא ברעותהון דבני נשא. דכתיב, מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף. ובגין כך דאינון עובדין לא אתעבידו לאתקנא בדרגיהו כדקחזי, דיתפליל עובדא דא בדרגא דא, דלאו כתקונא אלא כפום רעותא דבר נש.

מה כתיב בתריה ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמוח ולעשות טוב בחייו. ידעתי כי אין טוב בם, באינון עובדין, דלא אתעבידו כדקא יאות. כי אם לשמוח, בכל מה דיייתי עלוי, ולמיהב הודאה לקודשא בריך הוא. ולעשות טוב בחייו, דהא אי ההוא עובדא גרים ליה בישא, בגין ההוא דרגא דקא ממנא עלוי, אית ליה למחדי ביה, ולאודאה עליה. דאיהו גרים ליה לנפשיה, ואיהו אזיל בלא ידיעה, כציפרא דא בגו קוסטירא.

וכך דא מנלן, דכתיב, (קהלת ט) כי גם לא ידע האדם את עתו, כדגים שנאחזים במצודה רעה וכצפרים האחוזות בפח כהם ויבקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאום. כי גם לא ידע האדם את עתו. מאי עתו, עתו דההוא עובדא דקא עביד. כמה דאת אמר, את הכל עשה יפה בעתו, ובגין כך אינון כצפרים האחוזות בפח. ובגין כך זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, וידעי אורחוי ושבילוי דאורייתא דמלכא עלאה, למיהך בה בארץ קשוט.

ובא ראה, לעולם אל יפתח אדם את פיו לרעה, שהוא לא יודע מי נוטל אותו הדבר, וכשלא יודע אדם, נכשל בה. וכאשר הצדיקים פותחים את פיהם, כלם שלום.

בא ראה, כשיוסף התחיל לדבר עם פרעה, מה כתוב? אלהים יענה את שלום פרעה. אמר רבי יהודה, הנה נתבאר שהקדוש ברוך הוא חס על שלום המלכות, כמו שנאמר ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים, ובארונה.

רבי חייא אמר, פרעה רצה לנסות את יוסף, והחליף לו את החלום, ומשום שיוסף ידע את הדרגות, הסתפל בכל דבר ודבר ואמר כך ראית, כל דבר ודבר כראוי לו.

זהו שכתוב: ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נכון ויחכם כמוך. אחרי הודיע אלהים, אחרי היית בשעה שהיא שחלמתי את החלום, שם היית מצוי ומשום כך אמר (אמת את כל זאת ובעת ואיך ידעת פתרונו) את כל זאת, ידעת את

החלום איך היה וידעת פתרונו. אמר רבי יצחק, אם כך, יוסף אמר הכל, החלום ופתרונו, כמו דניאל שאמר את החלום ואת פתרונו! אמר לו, לא זה כמו זה. [שמעו] יוסף הסתפל מתוך דבורו של פרעה, שהיה אומר בדרגות ידועות, וראה אותו שטעה, ואמר לו לא כך, אלא כך זה, משום שהדרגות באות בסדרן. אבל דניאל לא הסתפל מתוך דבורו של נבוכדנצר כלום, [ושלא] והכל אמר לו, את החלום ופתרונו. מה כתוב בדניאל? (דניאל ב) אז לדניאל בחזיון הלילה

והא חזי, לעולם אל יפתח בר נש פומיה לביש, דאיהו לא ידע מאן נטיל ההיא מלה. וכד לא ידע בר נש אתכשיל בה. וצדיקנא כד פתחי פומייהו כלהו שלם.

הא חזי, יוסף כד שרא למללא לפרעה. מה כתיב, אלהים יענה את שלום פרעה. אמר רבי יהודה, הא אתמר. דקדשא בריך הוא חס על שלמא דמלכותא, כמה דאת אמר, (שמות ו) ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים (דף קצו ע"א) ואוקמוה.

רבי חייא אמר, פרעה בעא לנסאה ליה ליוסף, ואחלה ליה חלמא. ויוסף בגין דהוה ידע דרגין, אסתפל בכל מלה ומלה.

ואמר, כך חמיתא, כל מלה ומלה כדקא חזי. הדיא הוא דכתיב ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת

אין נכון ויחכם כמוך. אחרי הודיע אלהים, אחרי הוית בההיא שעפא דחלמית חלמא, תמן הוית שכיח. ובגין כך אמר (כ"א אמת את כל זאת ובעת ואיך ידעת פתרונו) את כל זאת ידעת חלמא היך הוה, וידעת פשריה.

אמר רבי יצחק, אי הכי יוסף אמר פלא, חלמא ופשרא. כדניאל דאמר חלמא ופשריה. אמר ליה, לאו האי כהאי (י"ח ל"ג דהא).

יוסף אסתפל מגו מלווא דפרעה דהוה אמר בדרגין ידיעון, וחמא ליה דקא טעה, ואמר ליה לאו הכי, אלא הכי הוא. בגין דדרגין פסדרן אתיין. אבל דניאל לא אסתפל מגו מלווא דנבוכדנצר כלום. (דל"א) וכלא קאמר

ליה חלמא ופשריה. מה כתיב בדניאל, (דניאל ב) אדין לדניאל בחזווא די ליליא רזא גלי בחזווא די ליליא. מאן חזווא די ליליא, דא

גְּבֵרֵי־אֵל, דָּאִיהוּ חֲזוּא חֲזוּא מִן חֲזוּו.
 תָּא חֲזוּ, מַה כְּתִיב, (יחזקאל מג) וְהִנֵּה כְבוֹד
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא מִדְּרָף הַקָּדִים וְקוּלוּ
 פְּקוּל מִיָּם רַבִּים וְהָאֲרָץ הָאִירָה מִכְּבוֹדוֹ. מַה
 כְּתִיב בְּתַרְיָה, וּכְמִרְאָה הַמְּרָאָה אֲשֶׁר רְאִיתִי
 כְּבֹאֵי לְשַׁחַת אֶת הָעִיר וּמִרְאוֹת כְּמִרְאָה אֲשֶׁר
 רְאִיתִי אֶל נְהַר כְּבָר וְאֶפְלֵ אֶל פְּנֵי. כָּל אֲלִין
 מִרְאוֹת, אֵינֻן שִׁית, דְּאֵינֻן מִרְאוֹת וְחֲזוּו
 דְּחֲזוּא. חֲזוּו אֵית לִיה, לְאַתְחֲזָאָה בֵּיה גְּוֹנִין
 דְּלַעֲיִלָא, וְאַתְחֲזוּן בַּהּ הוּא חֲזוּו. וְאֵית חֲזוּו
 לְחֲזוּו, וְחֲזוּו לְחֲזוּו, דָּא עַל דָּא. וְכִלְהוּ
 קְיָיִמִן בְּדַרְגִין יְדִיעֵן וְשִׁלְטִי, וְאַקְרוּן חֲזוּו
 דְּלִילָא, וּבְהוּ מִתְפָּרְשִׁין כָּל חֲלָמִין דְּעֵלְמָא,
 וְאֲלִין אֵינֻן כְּגֹוֹנָא דְּלַעֲיִלָא עֲלִיָּהוּ.
 וּבְגִין כְּףֵ דְּנִיָּאל בְּחֲזוּא דְּלִילָא רְזָא גְּלִי.
 אַתְגְּלִי לָא כְּתִיב, אֶלָּא רְזָא גְּלִי, חַד
 מֵאֲלִין דְּרַגִין, גְּלִי לִיה הֵוּא חֲלָמָא וּפְשָׁרִיה.
 אֶבֶל יוֹסֵף, מִגּוּ מְלוּי דְּפִרְעָה, אֶסְתַּכַּל בְּדַרְגִין
 עֲלָאִין וְקָאָמַר.
 וּבְגִין כְּףֵ פִקְדִיָּה עַל כָּל אֲרַעָא דְּמַצְרַיִם, בְּגִין
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, מִדִּילִיָּה דְּיוֹסֵף
 קָא יְהִיב לִיה. פּוּמָא דְּלָא נִשְׁק לְעֵבְרִיָּה,
 כְּתִיב וְעַל פִּיָּה יִשְׁק כָּל עַמִּי. יְדָא דְּלָא קָרִיב
 לְעֵבְרִיָּה, כְּתִיב וַיִּתֵּן אוֹתָהּ עַל יַד יוֹסֵף. צְנָאָר
 דְּלָא קָרִיב לְעֵבְרִיָּה, כְּתִיב וַיִּשֶׂם רַבֵּד הַזֶּהֱבָ
 עַל צְנָאוֹרוֹ. גּוּפָא דְּלָא קָרִיב לְעֵבְרִיָּה, וַיִּלְבֹּשׁ
 אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ. רַגְלֵ דְּלָא רְכִיב לְעֵבְרִיָּה, כְּתִיב
 וַיַּרְכֵּב אֹתוֹ בְּמִרְכַּבַת הַמְּשֻׁנָה אֲשֶׁר לוֹ.
 הַמְּחֻשְׁבָּה דְּלָא חֲשֵׁב, נִקְרָא נְבוֹן וְחָכָם. לֵב
 שְׁלֵא הִרְהַר, וַיִּקְרָאוּ לְפָנָיו אֲבָרָן. וְכִלָּא
 מִדִּילִיָּה נָטַל.

סוּד גְּלָה. בְּחֲזוּיִן הַלִּילָה, מִי
 חֲזוּיִן הַלִּילָה? זֶה גְּבֵרֵי־אֵל, שֶׁהוּא
 חֲזוּיִן, מְרָאָה מִן מְרָאָה.
 בָּא רָאָה מַה כְּתוּב, (יחזקאל מג)
 וְהִנֵּה כְבוֹד אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא
 מִדְּרָף הַקָּדִים וְקוּלוּ פְּקוּל מִיָּם
 רַבִּים וְהָאֲרָץ הָאִירָה מִכְּבוֹדוֹ. מַה
 כְּתוּב אַחֲרָיו? וּכְמִרְאָה הַמְּרָאָה
 אֲשֶׁר רְאִיתִי בְּבֹאֵי לְשַׁחַת אֶת
 הָעִיר וּמִרְאוֹת כְּמִרְאָה אֲשֶׁר
 רְאִיתִי אֶל נְהַר כְּבָר וְאֶפְלֵ אֶל פְּנֵי.
 כָּל הַמְּרָאוֹת הִלְלוּ הֵן שֵׁשׁ.
 שְׂאוֹתֵן הַמְּרָאוֹת, וּמְרָאָה שֶׁל
 הַחֲזוּיִן, מְרָאָה יֵשׁ לוֹ, שְׂיָרְאוּ בּוֹ
 הַגְּוִיִּים שְׁלַמְעֵלָה, וְנִרְאִים
 בְּמִרְאָה הַהוּא. וַיֵּשׁ מְרָאָה
 לְמִרְאָה, וּמְרָאָה לְמִרְאָה זֶה עַל
 זֶה, וְכֹלָם עוֹמְדִים בְּדַרְגוֹת
 יְדוּעוֹת וְשׁוֹלְטִים, וְנִקְרָאִים
 מְרָאָה הַלִּילָה, וּבְהֵם מִתְפָּרְשִׁים
 כָּל הַחֲלֹמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וְאֵלוּ
 הֵם כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, עֲלֵיהֶם.
 וּמִשּׁוּם כְּףֵ דְּנִיָּאל בְּחֲזוּיִן הַלִּילָה
 גְּלָה סוּד. לֹא כְּתוּב הַתְּגָלָה, אֶלָּא
 סוּד גְּלָה, אַחַת מֵאֵלוּ הַדְּרָגוֹת,
 גְּלָה לוֹ אוֹתוֹ חֲלוּם וּפְתָרוֹנוֹ.
 אֶבֶל יוֹסֵף מִתּוֹף דְּבָרֵי פְרַעֲה
 הִסְתַּכַּל בְּדַרְגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְאָמַר.
 וּמִשּׁוּם כְּףֵ מְנָה אוֹתוֹ עַל כָּל אֲרָץ
 מִצְרַיִם, מִשּׁוּם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּף
 הוּא נִתֵּן לְיוֹסֵף מִשְׁלוֹ. עַל הַפָּה
 שְׁלֵא נִשְׁק לְעֵבְרָה, כְּתוּב וְעַל
 פִּיָּה יִשְׁק כָּל עַמִּי. הַיָּד שְׁלֵא
 קָרְבָה לְעֵבְרָה, כְּתוּב וַיִּתֵּן אֹתָהּ
 עַל יַד יוֹסֵף. הַצְנָאוֹר שְׁלֵא קָרַב
 לְעֵבְרָה, כְּתוּב וַיִּשֶׂם רַבֵּד הַזֶּהֱבָ
 עַל צְנָאוֹרוֹ. הַגּוּף שְׁלֵא קָרַב
 לְעֵבְרָה - וַיִּלְבֹּשׁ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ.
 הַרְגֵל שֶׁל רְכִיבָה לְעֵבְרָה, כְּתוּב
 וַיַּרְכֵּב אֹתוֹ בְּמִרְכַּבַת הַמְּשֻׁנָה
 אֲשֶׁר לוֹ. הַמְּחֻשְׁבָּה שְׁלֵא חֲשֵׁב -
 נִקְרָא נְבוֹן וְחָכָם. הַלֵּב שְׁלֵא

לְפָנָיו אֲבָרָן, וְהַפֵּל מִשְׁלוֹ הוּא נָטַל.

מה פתוב? ויצא יוסף מלפני פְרעה ויעבר בכל ארץ מצרים. אמר רבי חזקיה, מה הטעם ויעבר בכל ארץ מצרים? כדי לשלט, שָׁכַף מִכְרִיזִים לִפְנֵי, וְכִי לִכְנֹס הַתְּבוּאָה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם. רבי אלעזר אמר, כִּנְס יוֹסֵף תְּבוּאָה בְּכָל מְקוֹם כְּדִי שְׁלֵא תִרְקַב.

אמר רבי שמעון, כל מה שהקדוש ברוך הוא עשה, הכל הוא לגלגל לגוללים, משום שרצה לקיים הגזירה. בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, הביא כל מה שצריך העולם בראשונה, ואחר כך הביא את האדם לעולם ומצא מזון.

[בא ראה] כמו כן הקדוש ברוך הוא אמר לאברהם, (בראשית טו) ידע תדע פי גר יהיה ורעך בארץ לא להם וגו', ואחרי כן יצאו ברכש גדול. כשבא יוסף לארץ מצרים, לא מצא בה רכוש גדול. גלגל לגוללים, והביא רעב על העולם, וכל העולם היו מביאים כסף וזהב למצרים, והתמלאה כל ארץ מצרים כסף וזהב. לאחר שהכל נתקן רכוש גדול, הביא את יעקב למצרים.

שָׁכַף דִּרְכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - בְּרֵאשׁוֹנָה בּוֹרֵא [מִקְרִים] רְפוּאָה, וְאַחַר כֵּן מִפְּהוּ. כֵּן בְּרֵאשׁוֹנָה הַתְּקִין רְכוּשׁ גָּדוֹל, וְאַחַר כֵּן הִבִּיא אוֹתָם לְגִלוּת, וְעַל כֵּן גִּלְגַּל גִּלְגּוּלִים וְהִבִּיא רְעֵב עַל [וְכָל] הָעוֹלָם, כְּדִי שִׁיְהִי מְבִיאִים כֶּסֶף וְזָהָב כָּל הָעוֹלָם לְמִצְרַיִם.

בא ראה, משום יוסף שהוא צדיק, הוא גרם עשר של כסף וזהב שיטלו ישראל, כפבות (תהלים קח) ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל. ומידו של הצדיק זה בא לישראל,

מה פתוב. ויצא יוסף מלפני פְרעה ויעבר בכל ארץ מצרים. אמר רבי חזקיה, מאי טעמא ויעבור בכל ארץ מצרים. בגין לשלטאה, דמכרזי קמיה הכי. ובגין למכנש עבוורא בכל אתר ואתר. רבי אלעזר אמר, כנש יוסף עיבור בכל אתר, בגין דלא יתקרב. אמר רבי שמעון, כל מה דעבד קדשא בריה דהוא, כלא איהו לגלגלא לגוללין, בגין דבעי לקיימא קיומא. תא חזי, כד ברא קדשא בריה דהוא עלמא, אייתי כל מה דאצטריך עלמא בקדמיתא, ולבתר אייתי ליה לבר נש לעלמא, ואשפח מזונא.

[ו"ח ל"ג תא חזי] כגוונא דא, קדשא בריה דהוא אמר לאברהם, (בראשית טו) ידוע תדע פי גר יהיה ורעך בארץ לא להם וגו', ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. כד אתא יוסף לארעא דמצרים, לא אשתכח בה רכוש גדול. גלגל לגוללין, ואייתי כפנא על עלמא וכל עלמא הוו מייתין כספא ודהבא למצרים, ואתמלי כל ארעא דמצרים כספא ודהבא. לבתר דאתתקן כלא רכוש גדול, אייתי יעקב למצרים.

דהבי אחי דקדשא בריה דהוא, בקדמיתא בארי (ס"א אקדיים) אסוותא, ולבתר מחי. כן בקדמיתא אתקין רכוש גדול, ולבתר (ד) קצו ע"ב) אייתי לון לגלותא. ועל דא גלגל לגוללין ואייתי כפנא על כל עלמא, בגין דליהוו מייתין כספא ודהבא כל עלמא למצרים.

תא חזי, בגין כן יוסף דאיהו צדיק, איהו גרים עותרא כספא ודהבא, לנטלא ישראל. כדכתיב, (תהלים קח) ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל. ומן ידא דצדיק, אתא דא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוּי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחֲזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר

אורות הזהר

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "גאילת הרשב"י"
- ה. ספר "במחיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מפעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה - בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תשוב"א
אלול שנת תש"ע לפ"ק